

Kesäinen koko perheen

Lemmikki

N:o 7 / 2012 ▶ 4,60 €

Rotuesittelyssä
maatiaiskana

Kreikkalainen

Hera-koira

rakastui
Suomen
suveen

REPORTAASI:

Balin kulkukoirat

Roturace

koirakisojen
jokamiesluokka

Kummitussirkka
tuoksuu toffeelta

+ HEINÄKUUN
KYYTTÖKALENTERI

Unelmien
kesätyö

koti- eläin- tilalla

80-vuotias
muotoilijaguru
Eero Aarnio
on koiraihminen

Kannattaako kissa
leikkauttaa?

Liittyisinkö
öljyn-
torjunta-
joukkoihin?

"Lemmikeistä väriä elämään"

Professori, muotoilija Eero Aarnio juhlii 21. heinäkuuta 80-vuotispäiväänsä.

Professori, muotoilija Eero Aarnio rakastaa koiria, luontoa ja muovia. Eläimet ovat hänelle tärkeä inspiraation lähde.

Teksti Minna Ruotsalainen **Kuva** Pekka Nieminen

ENSIMMÄINEN SUUNNITTELEMANI eläinhahmo oli Pony-istuin, joka syntyi vuonna 1972, kun olin mielestäni tehnyt jo tarpeeksi perinteisempiä huonekaluja. Halusin luoda aivan erilaisen istuimen. Se sai inspiraationsa hevosen muodosta. Ensin ihmeteltiin, miten siinä voi istua ja ostaako sitä kukaan. Hyvin se on kuitenkin maailmalla tuntunut pärjäävän. Lapset rakastavat sitä, rientävät halaamaan ja kipuavat sen päälle istumaan.

Eläinaiheet syntyvät siinä missä muutkin, omasta päästä ja hetkessä. Eläimet ovat yksi inspiraationlähde muiden joukossa. Kaikki lähtee siitä, että muoto, liike ja suhteet ovat valmiiksi omassa päässä. Esimerkiksi suunnittelemani leikkisiä Dino on täysin mielikuvitusolento, mutta sen tassujen suunnittelussa täytyi miettiä tarkkaan myös mittasuhteita.

Ensimmäiset eläinhahmot taisivat syntyä alun perin joskus 1960-luvulla, kun teimme tyttäriemme kanssa televisio-ohjelmaa, ja leikkasin paperista erilaisia eläimiä. Luonnokset ovat olleet hyvässä säilössä työpöydän laatikossa.

Eläinhahmot ovat helposti lähestyttäviä, niistä pitävät niin lapset kuin huumorinta-

juiset aikuisetkin. Kuulin eräästä italialaisesta pankista, jossa oli vaaleansinisiä Puppyja rivissä, joille oli piirretty mustalla tussilla viikset. Kuka nyt ei eläimistä pitäisi, en tunne itse ainakaan yhtään sellaista ihmistä.

OLEN HYVIN ELÄINRAKAS ja luontoihminen, ainoastaan muurahaisista en pidä. Ne tuntuvat kuitenkin valtaavan kotimme Veikkolassa lupaa kysymättä keväisin. Elämme niin luonnon keskellä järven rannalla, että jos ovia ei pidä kiinni, niin melkein mitä tahansa voi kävellä sisään. Lapsenlapsemme huusi kerran suihkusta, että siellä on oikea sammakko. Emme ensin uskoneet, mutta totta se oli.

Eläinrakkaus on perua jo lapsuudenkodista. Kannoin jo pienenä poikana kissoja kotiin hoidettavaksi. Siihen aikaan, ja varsinkin pienissä kaupunkiasunnoissa, ei ollut samanlaisia mahdollisuuksia lemmikkeen pitoon kuin nykyään.

Uusin eläintarhani jäsen on Pingy-pingviini. Se sai mitalin rintaan, kun pääsi tuotantoon. Kun katsoo hassusti hoipertelevia pingviinejä, väkisin alkaa naurattaa ja tulee iloiselle mielelle. Tein jo kymmenen vanhana ensimmäisen, kaksikymmentäsentti-

sen pingviinini savimassasta, ja äiti piti siitä niin kovasti, että kuivasi sen puu-uunissa. Kun se oli kuivunut, maalasin sen mustavalkoiseksi ja se jäi muistoksi takan reunalle.

OLEN KOIRAIHMINEN ja aina kysytäänkin, miksi Aarnio ei suunnittele kissoja. Kissat ovat olemukseltaan jotenkin flegmaattisia, enkä ole vielä saanut niihin otetta.

Meillä on ollut kaikkiaan kolme koiraa. Vanhaenglanninlammaskoira **Tepsusta** jouduimme luopumaan kolmisenkymmentä vuotta sitten, mutta siitä on paljon hyviä muistoja. Ensimmäinen elämäni koira oli tavallaan vaimoni Pirkon lapsuudenkodissa ollut hieno saksanpaimenkoira. Se oli koulutettu sotakoira ja valmiina tarvittaessa palvelukseen.

Olemme paljon liikkeellä, mutta hoidamme erittäin mielellämme ja aina kun mahdollista tyttäremme perheen koiraa. Espanjanvesikoira **Pikillä** on oma ruokakuppi ja varusteensa kotonamme. Se on kasvatettu hyvin, mikä on äärimmäisen tärkeää. Se kulkee ovestakin vasta saatuaan luvan. Tosin yllätän sen aamulla aina nukkumasta salaa Pallotuolissa. Sieltä se juoksee hakiessani lehteä aamulla ja luulee, etten huomaa. ●